

ΡΩΜΙΚΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐπὶ τῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑκατόσα καὶ δεκάσπυτα,
κλέη Ρωμηοσύνης ἀληθῆς οσπτά,

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' ἐθέλιας πρόξυμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—ὁ κτῶ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμοια μέρη—δέκῃ φράγχα καὶ ἴσ' ὅτ'ο χέρι.

Εἰς γυῖον φέρομεν παντός εὐμοῦσου τοιαυτῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέμπτη τοῦ μηνὸς Ἀβγοῦστου,
ἐποχὴ μεγάλου γοῦστου.

Ποῦντος χιλία καὶ τρακόσα καὶ ἑνενηντα σὺν ὀκτώ,
μετὰ τῶσας τρικυμίας νέον θάρρος ἀνακτῶ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α.

- Π.— Ποιὸς εἶσαι σύ, ποῦ προχωρεῖς
καὶ μὲς ὅτ'α μάττα μὲ θεωρεῖς,
καὶ κάτι μουρμουρίζεις;
- Φ.— Τάχα δὲν μὲ γνωρίζεις;

- Π.— Ἐκ τῆς φωνῆς σου φαίνεται πῶς εἶσαι γνώριμὸς
μου.
- Φ.— Τόσο μ' ἄλλαξε λαικὸν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου,
καὶ δὲν ἀναγνωρίζομαι καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτον φίλο,
ὅπου μοῦ λύνει πάντοτε τὸν ἀπαλὸ ὅτ'ο ξύλο;

Ὁ Φασουλῆς δὲν εἰμ' ἐγώ,
ποῦ καὶ ὅτ'ο γῆρας μου σφριγῶ
πρὸς δράσεις σωτηρίας
καὶ ἐμμέτρους φλυαρίας;

Ὁ Φασουλῆς δὲν εἰμ' ἐγώ, παμπάλαιός σου φίλος,
ὅπου γανγίζω διαρκῶς σὺν πεγνωσμένους σκύλους;
Στοῦ κόσμου τὴν καταστροφὴν
κίττα; ἔμπρός σου τὴν μορφὴν
τὴν τραγικῆς ἀστείας.

Κατήντησα σὺν κινήτος
καὶ φασματόδης σκελετός
ἀπὸ μακρῶν νηστείας.

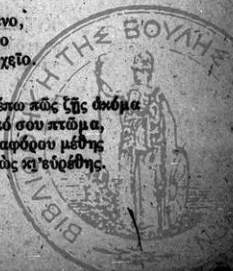
- Η.— Μῖλα λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ,
ν' ἀκούσω τὴν μιλιὰ σου,
καὶ σφίξε με πολὺ πολὺ
μέσα ὅτ'ην ἀγαλιὰ σου.

Εἰς ἑκένος ὄλος καὶ ὄλος,
ὁ κανέγχα, ὁ μαριόλος.
Τί μοῦ γίνηρες, βρὲ φῶς μου;
πῶς δὲν σ' ἔβλεπε κανεῖς,
καὶ πῶς ἔζης ἀφανῆς
μὲς ὅτ'ον χαλασμό τοῦ κόσμου;

Στῆς σφαγῆς τὸ πανηγύρι
ἄλλοι μοῦπαν κακομοίση,
πῶς τὰ πρῶμνησες στῆ Χίο.

Κι' ἐγὼ σ' εἶχα γιὰ χαμένο,
σὲ θαρροῦσα σκοταμένο
ὅτ'ο μικρὸ τὸ Φουραρτζιό.

Ἄλλ' ὅμοια ὃ τοῦ θαύματος!... βλεπῶ πῶς τῆς οὐρα
καὶ ἀνασκαφῆ δὲν ἔγινε καὶ ὅτ'ο δικό σου πτώμα,
καὶ ἔν μέσφ τῆς πολεμικῆς καὶ παραφθοῦ μῆθης
ἦσαν νεκρός καὶ ἀνέζηρες, ἀπολωλὸς καὶ εὐρέθης.

B.

Φ. — Μακάρις ημέρας παρείδες, Μούσα,
τοῦς Ἑλικῶνας σιαπηλοῦς,
καὶ δὲν ἠροσθηῖς καλλιφανουσα
τῆς Ρωμηροσύνης τῆς πρὶν πηλοῦς.

Ἀηδονότομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τὴν αἱματοβρεκτον Ἑλλάδα ψάλε,
ὅπου σὲ φλόγας πυροῦς ἀγροῦ
ἔδραψε νῆα κλέη τρανά
τοῦ παρελθόντος τοῦ Νοεμβροῦ,
ποῦ θ' ἀνυμνοῦνται παντοτεινά.

Ὑμνησαν δλοὶ τῶν Παρθενῶνων
τοῦς πατριώτας τοῦς παλαιούς,
ποθκοψαν ἕξφορ ἀδελφοκτόνον
καὶ αἱματοστοῖζον στοῦς κολεούς.

Ὑμνησαν δλοὶ τὰ τόσα ψέμματα
καὶ τῆς κατάραις καὶ τανάθεματα,
καὶ φῶς ἐφώτιζε χρυσῶν λαμπάδων
τὰ φαρδομάνικα τραγοκατάδων,
ὅπου ἔσφύτρωναν πολιτικοὶ
καὶ ἀναθεματίζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

Καὶ ποῖός τῆς Θέμιδος μύστης καὶ γνώστης
δὲν θ' ἀνυμνήσῃ καὶ αὐτὴν μ' ἐμένα,
ὅπου κατάλευκος ἦ τῆβενός τῆς
ὑψητοῦ διχῶς στέγμα κανένα;

Καὶ ποῖός ἔξαν πολλῶν ἀταίρων
δὲν κρίνει μίαν ἀγνήνη παρθένον,
ποῦγε λωσάξει νὰ φυλακίξῃ
καὶ ἦθελε καὶ ὄπλα νὰ τουφεκίξῃ;

Μὰ καὶ τὸ γράμμα τὸ πρὸς τὸν Κόρακα
μὴν παραβλέψῃς, Μούσα κλεινή,
ποθχανε βγάλε γι' αὐτὸ τὴν κόρακα
ἐνὸς Βαρώνου φίλοι σιενοί.

Ἐλα καὶ σκάψε μέσα σὲ χῶματα
νᾶβρης προσφύγων ἀγνώστων πτώματα.
Μὰ παρ' ὄλιγον καὶ τὸ δικό μου
νὰ τὸ θρηνηθῆς δι' ἀνεκασίτων...
καθεὶς δικαίως καὶ ἐντὸς τοῦ νόμου
ἦγχε καλὰ τοῦ... Θεοῦ σ' ἰσχυρότερον.

Γ.

Π. — Κι' ἔβλεπα τὸ σιαφίδιον
πρὸς δόξαν μας ἀδίων
παντοῦ νὰ διαρρέῃ.

Κι' ἦσαν εἰς ἀλλοὺς γόνιμοι
ἐκεῖν' οἱ περιώνυμοι
Σκουλοδογωναρεοί.

Κι' ἔβλεπα κόσμον ἀγριον, καὶ ἔλεγα τότε μόνος
μὲ τρομασμένον ὄφρος;
μὴν ἤλθανε Κανίβαλοσ τὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος
καὶ Ἐρυθροδέμων στίφος;

Καὶ ὁτὴ Ρωμαϊκὴ ψυχὴ ποῖός ἐγει γύσει πάγου;
ποῖός ἔκανε καὶ τοὺς Ρωμηροὺς ὄμιους ἀνδραποφά-
Πῶς ἔβιν' ἔτσι τῶρα [γους;
τῆς λευθεραῖς ἢ χάρα;

Κι' ἐκυβέρν' αὐτὸ τὸ κράτος
ὄρατῶς τε καὶ ἄορατῶς
κάθε κούτσαβος τοῦ δρόμου,
κάθε μόρτης ἐκτὸς νόμου.

Κι' ἦτον ἕνα κράτος ζόφου,
φρικῆς, καὶ λιμοῦ καὶ ψόφου,
καὶ ἄρχιος ποικίλος κόσμος ἐντρομος ν' ἀποδημῇ
ἀπ' αὐτὰ τὰ Δεσποτάτα,
ποῦ δὲν εὐρισκες πατάτα,
ποῦ δὲν εὐρισκες ψωμί.

Ἐν τῷ μέσῳ φοβεράς ἀληθῶς καταστροφῆς
γέμικα καὶ ἔγω, γαλντοῖπη,
τὴν κοιλιά μου μὲ χαροῦπι,
καὶ τὸν ἄσωτον υἱὸν ἐνθυμολύμην κατηφῆς.

Συνέβησαν πολλὰ καὶ στυγερά καὶ ἀνήθικα,
πλὴν, κεφαλή φιλάτη,
δὲν εὐρισκα καὶ ἄλατι,
καὶ τῆς Γραφῆς τὴν Λοῦτ πολλῶν τὴν θυμῆθηκα.

Σαλεύει κάθε κεφαλή...
θαῦμα πὸς ζοῦμε, Φασουλή,
καὶ ἔγω καὶ σὺ καὶ πάντες.

Μέσ' ὁτὴ ζωὴ τὴν ἀχαρῆ
ζήτησα ἄγνη ἔξαχαρη,
καὶ μοῦπαν: καλὲ ἄντες.

Δ.

Φ. — Ποῦ καὶ τῶρα Ρωμηροσύνη;
ποῦ τοῦ Παρθενῶνος γῆ;
καὶ ὄλο' πρόσμενα νὰ γῆν
Οὐγενότειος σφαγή.

Ποιὰ καὶ πόσα γεγονότα... πατριώται βγγίκαν τόσοι,
καὶ ἐπροκόλουν πατριώτας εἰς αἱματηρὰν θυσιάν,
καὶ ἄλλους εἶχαν φυλακίσει, καὶ ἄλλους εἶχαν ἐσπατώσει,
καὶ ἄλλους εἶχαν κατακλέψει δι' ἑσχάτην προδοσίαν.

Ὁ δὲ Δάμπρος ὁ λαμπρὸς λαμπρυνθεὶς ἀπὸ τιμᾶς
καὶ βαλὼν κατ' Ἐθρωπαίων,
μὲ λαμπρότητα τροπαίων
κατράμπρυνε καὶ ἐμᾶς.

Τοῦτος θμνοῦσε ἀποκαλεῖ,
καὶ δὲν ἔπαυαν πολλοὶ

νά θερμοπαρακαλοῦν
τὴν Κυβέρνησι τοῦ Πληθ
νά τοὺς κἀνὴ νά γελοῦν
μὲς ἄσπῃ τὴν λύπῃ.

Τούτος πολεμάρχος ἦρως...
χρεωταίε πολλὰ τὸ Στέμμα
ὄτ' ἰστορικὸν σωτήρα.

Ἔλαχε σ' αὐτὸν ὁ κληρὸς
γιὰ νά πῆ Συμμάχων αἷμα
δῶκε πίνει καὶ τὴν μύτρα.

Τούτος ὁ σωτὴρ ὀπρώτος ὄτους σωτήρας τοὺς μοι-
τοῦτος κτύπησε βαρεῖά, [ραίους,
τούτους σπῆ παλληκαριὰ
ἔρασε κ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς Σκουλοδουγουνάρους.

Τούτος ὁ Καθηγητὴς
τῆς Εὐρώπης νικητῆς.
Τούτος ὁ λαμπρὸς ὁ Πίπης
κλασικὸς ἀνεμοκτύπη.

Τούτος μόνος ὁ νικῆσας τὴν Εὐρώπην κατὰ πάντα,
καὶ πολλοὶ ζητοῦν ἐράνουσ
νά τὸ στήσουν ἀνδριάντα
μέσα ἄσπῃ Ἰοσηφάνου.

Κ' ἔλεγα, καθὼς γνωρίζεις, καὶ ὄτ' ἰσὴν Βασιλῆα
πὺς δὲν γίνεται δουλειὰ
μὲ πολλοὺς Καγκελαρίους
καὶ μὲ Σφουγγωκαλάρους.

Μὲς ἄσπῃ κρίσεις τὰς ραδαίας
μὲ πλανώντας μὴν πλανᾶσαι,
τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας
Στρατηλάτης μόνον νᾶσαι.

Τὸν Αὐλὸν τοὺς παρασίτους μὴν τοὺς ἐμπιστεύεσαι,
στρέψε πάντοτε ψηλά,
μὴν κυττάξης χαμηλά,
δὲν μπορεῖς νά βασιλευῖς καὶ νά πολιτεύεσαι.

Πέφτει Βασιλῆα, κ' ὁ Θρόνος,
πρόσεξε μὴ μετανοιώσης,
δὲν τὸν σώζει κ' ὁ Βαρῶνος
κ' ἐπιστρατῶν ὀργανώσεις.

Πέφτουν εὐκολὰ κ' οἱ Θρόνοι,
μὴν ἀκουῖς δολίας γνώμης,
Μοναρχίας δὲν σπῆναι
καὶ τὸ κλίμα τὸ δικό μας.

Πρόσεξε νά μὴν ἀλλάξης τὸν ἀέρα καὶ τὸ κλίμα,
κ' εἶναι κῆμα, κ' εἶναι κῆμα

νά μὴν ἔχη τὸ Παλάτι
ἔσαν τέτοιο Στρατηλάτη.

Ε΄.

Π.— Ἰστὰς τρομερὰς θύελλας τοῦ πολέμου
ὅποια γιγονότα, φιλιταίε μου,
ἔχυσαν δηλητήριον ὄτ' ὀ Γένος,
κ' ἔχάθη τόσο θάρρος, τόσο σθένος.

Ἐλησημονήθη κάθε περηφάνεια,
καὶ μὲ τοὺς Ἡρακλεῖς τοὺς διαφόρους
σωριστικῶν τῆς νίκης τὰ στεφάνια
μέσα σπῆς ἐμαυθείας τοὺς βορβόρους.

Ἄρυσαν τῶν κομμάτων τὰ σκυλὰ
κ' ἄρυσαν λυσασμένα νά σαγκάνουν,
κ' ἐβάλθησαν κ' αὐτὸν τὸν Βασιλῆα
δικὸ τοὺς κομματάρχη νά τὸν κάνουν.

Πάντα θεομὸν ἐπάτησαν καὶ νόμον,
ἐφροῦρουν Ραμπαραδες τὸν ἀφροῦρητον,
καὶ μὲ τοὺς Ἡρακλέαδες τῶν δρόμων
ἔκαναν καὶ τὸν Ρήγα σάν τὴ μοῦρη τῶν.

Κ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης,
ποῦ κατέβη τόσο κάτω
μέσα ἄσπῃ παθῶν τὴν μύτρα.

Μὲ φωνὴν βαθεῖας ὀδύνης
εἰπ' ἀντίο ντελ πασσάτο,
εἰπ' ἀντίο Λεωνόρα.

ΣΤ΄.

Φ.— Σωτήρες ἀνεκλήθησαν ἀπὸ μακρὰν ἀργίαν
κ' ἔσάρωσαν σάν Ἡρακλεῖς τὴν κόπρον τὴν Αὐγίαν.
Καὶ τί καλὸ δὲν ἴδαμε μὲ τόσοσ πατριώτας,
ἡ δὲ Παλλὰς κατέθρασε τὸ μάχιμόν τῆς δόρου
σάν ἀκουσε τοὺς μαχητὰς νά τοὺς καλοῦν προδότας
τὰ πούλημένα κρέατα, τοῦ Σέγκ οἱ μισθαφόροι.

Ἐγέμισε Σωτήρηδες ὁ τόπος ὁ μακάριος,
καὶ δὲν ἴπρηξε Περικλῆ, κανεῖς Σφουγγωκαλάρους,
ποῦ νά μὴν ἐπερίμενε νά γίνῃ Καγκελάρους.

Τότε μὲ χορητὴν ἐλπίδα
τὸ σκαφιδιὸν μας εἶδα
μὲς ὄτ' ἰσὴν κλύδωνα τοῦ πόντου.

Κ' ἔκουσα λυσώωντων σπείρας
νά δοξάζουν τοὺς Σωτήρας
τῆς παλῆς Σχολῆς τοῦ βρόντου.

Μάρς, κτυπάτε μέσα σ' ὄλα
μὲ τὸν κάθε πατριώτη,
νίκης κροῦστετε παιᾶνα.

Ἔγνα λέσσα κι ἔγνα μόλα
γιὰ νὰ φάμε τὸν προδότη,
ποῦ μᾶς χάλασε τὰ πιάνα.

Πλὴν κι ἔμὲ τὸν πατριώτην παντελῶς δὲν συνενκίνει
τῶν σωτήρων ἡ θυσία,
μ' ἀνεπτέρωνε μὲ νέον ἐνθουσιασμόν ἐκείνη
τοῦ Κρητὸς ἡ προδοσία.

Κι ἦλθαν προστάται προσφιλεῖς ἄπὸν τόπον τῶν μα-
κάρων,
κι ἂν ἄλλοτ' ἐλευθέρωσαν ἀπὸ ζυγούς βαρβάρων
αὐτὴν τὴν ἡλιόπληκτον κι ἔρατεινὴν κοιλάδα,
τῶρ ἀπὸ τοὺς σωτήρας τῆς ἔσωσαν τὴν Ἑλλάδα.

Κι ἕνας κι ἄλλος Σωτηράκης,
ποῦχε σῶσει μυριάς
τὸν εὐλογημένο τόπο,
τῶρα τῶσκασε μὲ τρόπο.

Κι ἄκουσα τὸ κάθε κόμμα νὰ βοήση, ν' ἀλαλέη,
κι ἦτο σαραγμός και θρήνος,
κι ἀπεφάσισε ν' ἀλλάξῃ
τὸν ἀέρα του κ' ἐκείνος
ὁ Σωτήρ ὁ Πατρινός,
κι ἔγινε Κορουκανός.

Πᾶσι κι ἔρχετ' ἐκεῖ πέρα
καὶ βρυχᾶται νύκτα μέρα
διπλῶς στὸ κλουβί του λέων
ὑπερπλήρης ἐξ ἄλλης...
κι ὁ μεγάλος Ναπολέων
ἦτον ἐκ τῆς Κορουκῆς.

Μὰ καὶ τῶρα μετὰ κλέος τόσων ἀνδραγαθημάτων
κάμποσοι Γεννίσαροί μας ἀσημοὶ κι ἐπιφανεῖς
σὲ νεοσκαμμένους τάφους παρεκάθισαν θυμάτων,
κι ἔκλασαν ἐν τῷ μνησθῆναι νίκης Νοεμβριανῆς.

Ζ.

Π.— Καλῶς ἦλθες, Φασουλῆ,
τῶρα ποδὶθε κι ἡ Βουλῆ.

Μὰ κι ἐγὼ δὲν κάνω γοῦστο Καννιβάλου, πατριώτας
καὶ γεραίρω τοὺς προδότες.

Κι ἂν τὰ μίσῃ κι ἂν οἱ φθόνοι,
κι ἂν τὰ μάγκα κι ὁ Βαρθάνοι
κι ὁ σεληνιασμός τοῦ κόσμου
μᾶς ἐχώρισαν, ὦ φῶς μου,
δμως τῶρα μᾶς ἐνώνει
ἕνα νέον καθεστῶς,
καὶ σὲ δέρω γελαστός.

Μὰ καὶ τῶρα, ποῦ τὸ Γένος θέλει νὰ ξαναφτερώσῃ
τὴν ψυχὴ του σὰν καὶ πρῶτα, γυμνοσάλλαγκοι καμπόσοι
μᾶς γεμίζουν σάλλα πάλι
καὶ σηκόνουνε κεφάλι.

Ὅμως γιὰ τοῦ Δευτέρῃ,
ποῦ βαρὺ σηκῶνει χέρι,
καὶ θὰ τοὺς τὴν καταφέρῃ.

Η.

Φ.— Κι ἂν τὸ Γένος ποηῇ,
κι ἂν φρονάττουν οἱ λόκοι,
ἦλθε τῶρα κλεινὴ,
μεγαλῶνμος νίκη.

Νέα σύμβολα φέρων
καὶ θεσμῶν ἐλευθέρων
κελαδῆστρα γαλιάνδρα
καὶ μελλόντων προφήτης,
τὸν διέροχον ἄνδρα
μεγαλῶνα τῆς Κρήτης.

Παῖν ἀπηχεῖ
καὶ βλέπ' ἡ ψυχὴ
δράματ' ἄδρατα.

Καὶ κρούω μ' ἐλπίδας
παγχρόσους ἀσπίδας
καὶ πάγχρυσα δόρατα.